

5 שאלות שאנחנו ממליצים להציף בסלון בעקבות השיר

1.

רובנו הכרנו את השורדים הרבה אחרי תקופת השואה – עד כמה, לדעתכם, מהותית תקופה זו לאישיות של השורדים?

2.

האם אתם מרגישים שהשואה היתה נוכחת לכל אורך חייהם של השורדים?

3.

האם השואה נטעה בשורדים את הרצון להפיץ טוב ואהבה, לבני משפחתם ולחברה?

4.

כיצד אתם חושבים שנכון להנציח את השורדים – דרך הסיפור של השואה או דווקא דרך התמקדות בתקומה שאחריה?

5.

האם עלינו, כבני הדורות הבאים, מוטלת החובה לזכור את השורדים כאנשים פרטיים או שצריך לצור בזכותם זיכרון קולקטיבי?

מילים ואקורדים:

G Gaug G
הזיכרון מונח אצלי כאן בסלון
C Bm Em #G/F
D D4
תולה תקוות במקום תמונות על הקירות, לאט זה בית
G Gaug G
ריחות של עץ התות שסבתא אהבה
C Bm Em #G/F
D D4
תקטוף תקטוף שתישאר לך מזכרת על הזרוע
G C Bm Em
#G/F
ואיכשהו הגעגע דופק בדלת מבקש להיכנס
C Bm Em
D D4
מביא סיפור, אולי אלפיים ובתוכו גם מסתתר לו איזה נס
Am G
ואם תשאל מאיפה באתי
D C
אני פסיפס של אינסוף נשמות
Am Em
אבל עכשיו אני בבית
D4 D C
מבקשת את האומץ לאהוב
G
לאהוב
G Gaug G
ואת הזמן קדימה אי אפשר לראות
Bm Em
והקללות הופכות קלות יותר
D D4 C
בסוף אתה תגיע
#G/F G Gaug G
אל המקום בו נסדקות כל הקליפות
D D4 C Bm Em
נכנס האור וממלא את הפינות שלא ראית

חלפו כמעט 80 שנה מאז שהסתיימה מלחמת העולם השנייה ובשנים האחרונות זיכרון השואה והגבורה הופך מעדות היסטורית בגוף ראשון לאתוס יהודי, ישראלי ואנושי שעל כולנו מוטלת החובה לשמר.

הסיפורים מהתופת הולכים ומתמזגים עם זיכרונות מתוקים מהשורדים שרבים מהם כבר לא איתנו והרצון למצוא את שביל הזהב בין האישי והמשפחתי ללאומי והכללי תופס יותר ויותר מקום במאמצי הזיכרון של רבים מאיתנו.

סלון זה מציע דיון, פתוח וכן, במקום הפרטי של זיכרון השואה והשורדים וברצון לזכור את השורדים כאנשים תאווני חיים, מלאי שמחה ומעוררי השראה ולא רק כניצולים ונושאי תפקיד היסטורי.

תהליך היצירה

"ואם תשאל מאיפה באתי
אני פסיפס של אינסוף נשמות
אבל עכשיו אני בבית
מבקשת את האומץ לאהוב"

אז מאיפה בעצם הכוח להמשיך? מאיפה הדלק לנשמה כדי שהגוף ימשיך לנסוע?

שורדי השואה איבדו את המשפחות שלהם, התרחקו מהחלומות שלהם, לא הכירו את עצמם, אבל בסוף, באופן בלתי נתפס, הצליחו למצוא אור בקצה הסיוט.

אז איך אנחנו, אנשים שחיים בשנת 2023, דור שעובר משברים, דור עם מודעות לתהומות הנפש, יכולים להתחיל להבין את הדור שחזר מהפלנטה האחרת והחליט להתחיל מחדש?

הם נשכו את השפתיים, אנחנו מנסים לפתוח אותם ולשיר. לשיר את הנס הזה. לשיר על האומץ הזה. כי כדי להתחיל מחדש דרוש אומץ אדיר – אומץ לאהוב.

או כמו שכתבו בשיר: "ואיכשהו הגעגע דופק בדלת מבקש להיכנס, ובתוכו גם מסתתר לו איזה נס".